

תת"ע 3070/12/15 - מדינת ישראל נגד יחיאל גשייד

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 3070-12-15 מדינת ישראל נ' גשייד
בפני כבוד השופטת רוני פרסון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יחיאל גשייד

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות לתמרור 302 (עצור ותן זכות קדימה) עבירה לפי תקנה 22 (א) ו 64 (ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.
2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 17/6/15 בשעה 09:07 נהג הנאשם רכב פרטי פורד מ.ר. 73-888-51 בחיפה, ברחוב רבי עקיבא לכיוון רחוב גאולה ולא ציית לתמרור 302 אשר מוצב ברחוב רבי עקיבא לפני הצומת עם רחוב גאולה.
3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען כי עצר את הרכב "לשניה בדיוק ולא התעכבתי יותר מידי כי ראיתי רמזור אדום" (לרכבים הנוסעים ברחוב גאולה משמאל לימין בכיוון נסיעתו). הוסיף וטען כי היו במקום שני שוטרים, כאשר אחד מהם רשם לו את הדו"ח נשוא תיק זה והשני לא התערב בנעשה. עוד ציין כי היה איתו ברכב חבר.
4. מטעם המאשימה העיד עורך הדו"ח, רס"מ ליעד ישראל וכן הוגשה הודעת תשלום הקנס אשר העד ערך (ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם וכן העיד גיסו, מר מנדי כהן.

דין והכרעה

עמוד 1

5. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהופעתם על דוכן העדים ולאחר שעיינתי במוצגים ושקלתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו בפניי מעבר לספק סביר, זאת עשיתי לאחר שהזהרתי את עצמי כי עדותו של עד התביעה היא עדות יחידה במשפט פלילי ומכיוון שהותירה עלי רושם אמין ושוכנעתי כי היא משקפת נאמנה את עובדות המקרה לאשורן עד כדי כך שניתן לבסס עליה הרשעה בפלילים. ייאמר עוד כי עדויותיהם של הנאשם והעד מטעמו לא הותירו בי רושם מהימן ולהלן אפרט.

6. אין מחלוקת בדבר קיומו של תמרור 302 במקום. במחלוקת מצויה השאלה האם הנאשם עצר במקום כנדרש על פי הוראות התמרור. יובהר כעת כי גם עצירה "לשניה אחת" מהווה עצירה אשר עונה על דרישות החוק, אולם כפי שיפורט, לא מצאתי לקבל את גרסת הנאשם על פיה עצר "לשניה בדיוק".

7. רס"מ ליעד ישראל (להלן: "רס"מ ישראל" או "השוטר"), תיאר את נסיבות הארוע בדו"ח שערך כדלקמן:

"אני סטטי על המדרכה ברח' גאולה, מימין לתמרור עצור כעשר מ' לערך ממנו, צופה על התנועה שמגיעה בירידה ברבי עקיבא ופונה ימינה בצומת הנ"ל לרח' גאולה, כאשר בצומת לבאים מרח' רבי עקיבא יש תמרור עצור בצד ימין כאשר משמאל שלו קו עצירה. הרכב הנ"ל הגיע מרבי עקיבא ופנה ימינה לגאולה בנסיעה רצופה ללא עצירה כלל. מיד קפצתי לכביש ועצרתי אותו. הנהג לבדו, הוסברה העבירה, יום שמש ראות טובה".

8. על פי גרסת השוטר הוא הבחין בנאשם מגיע מרח' רבי עקיבא ופונה ימינה לרח' גאולה בנסיעה רצופה ללא עצירה כלל. עוד יצוין, כי בנסיבות המקרה רשם השוטר שהנהג היה לבדו ברכב, כשלעניין זה אשוב ואדרש בהמשך.

9. בחקירתו הנגדית נשאל השוטר האם היה עם שוטר נוסף והשיב שאינו זוכר, אך אופי שירותו ביחידת האופנוענים של הסיירת הארצית הוא כזה שהם פועלים בצוותים, כאשר לכל שוטר יש את האופנוע שלו ואף ייתכן שמתבצעת על ידי הצוות אכיפה באותו "תא שטח". עוד העיד בתשובה לשאלת הנאשם בחקירה נגדית, כי כל שוטר בצוות יכול לעבוד באופן עצמאי מול אזרחים. מכל מקום, לגירסת הנאשם, הרי שככל שנכח במקום שוטר נוסף הוא לא לקח חלק באכיפה או ברישום הדו"ח.

הנאשם עימת את השוטר עם הטענה כי ברכבו היה אדם נוסף, בניגוד למה שנרשם על ידי השוטר בדו"ח והשוטר השיב שאם רשם שהנהג לבד ברכב, הוא בטוח בכך מאחר והוא בוחן את הרכב בעת רישום הדו"ח ויכול לראות אם יש אדם נוסף ברכב. הסביר כי בחינה כזאת נעשית על ידו לצורך סריקה ובדיקת ביצוע עבירות נוספות, ככל שישנן.

10. הנאשם בחקירתו הראשית העיד כדלקמן:

עמוד 2

"גיסי ישב מאחורי ברכב הוא נסע איתי, הוא מיד אמר לי איך הסכמת לקבל את הדוח ראיתי שעצרת, הרגשתי שעצרת, גיסי אמר לי ברור לי שעצרת במאה אחוז, איך הסכמת לקבל אתה דוח, לך אני אומר שהשוטר נראה כל כך קשוח, לא היה טעם לבוא ולנסות להסביר לו להתווכח, היה נראה קשוח, ברור בעצמו שכך היה. אמרתי נבוא לבית המשפט וזהו".

11. בעדותו בבית המשפט הנאשם לא זכר אם בעת רישום הדו"ח הוא היה ברכב או מחוצה לו, לא ידע לומר אם הנוסע ברכב ישב מאחור בצד ימין או שמאל ולא זכר מה הייתה הסיבה שבשלה גיסו ישב מאחור ולא במושב הקדמי. נשאל אם החלון ברכב היה פתוח או סגור אך לא ידע להשיב.

12. יצוין כי ב"דברי הנהג" נרשם: **"מצטער, ראית שהתלבטתי, אבל נכון בסוף לא עצרתי"**. כשעומת עם תגובתו זו השיב הנאשם, "אני לא זוכר שאמרתי לו כזה משפט וגם לא חתום על זה...". נשאל מדוע לא אמר לשוטר במועד ביצוע העבירה שעצר במקום והשיב שהשוטר "לא היה פתוח לשמוע, לא עניין אותו מי עומד מולו ומה היה". (פרוטוקול הדיון מיום 15/5/17 עמ' 6 שורות 13-14, 18-23). נשאל מדוע סירב לחתום על הדו"ח והשיב "לא אכנס לשאלה הזו".

גרסתו כפי שנרשמה ב"דברי הנהג" מתיישבת עם הסבריו כי הבחין ברמזור שברח' גאולה (הרחוב אליו ביקש לפנות ימינה) כאשר דלק בו אור אדום, מה שלמעשה מנע מרכבים שמגיעים משמאלו להמשיך בנסיעה דבר שאיפשר לו לפנות ימינה במקום ללא הפרעה, גם ללא עצירה כנדרש על פי התמרוך. במכלול הנסיבות אני מוצאת לקבל הגרסה שנרשמה כמשקפת מהימנה את דברי הנאשם כפי שנמסרו לשוטר בעת עצירתו.

13. עד ההגנה, מר מנדי כהן, (להלן: "מר כהן"), גיסו של הנאשם, מסר גרסתו כדלקמן:

"היינו אצל ההורים שלי שגרים בעקיבא, יצאנו עברנו שם בצומת, הוא עצר לשניה לא יותר מזה והמשיך הלאה. אני ישבתי מאחורה. אז עצר אותו ואמר שלא עצר. וזהו. זה מה שיש לי להגיד".

בחקירתו הנגדית לא זכר העד פרטים רבים מהארוע, ואף לא היכן במושב האחורי ישב ומסר כי בדרך כלל הוא יושב מאחור כי שם נוח לו. לגבי מה ראה בארוע נשוא הדו"ח השיב **"הגענו, אוטו עצר והמשכנו"**.

לשאלה כיצד זוכר דווקא כי ישב מאחורה השיב **"כי זה אני זוכר שאמר לי שיכול להיות שישאלו אותי בדיון ושאני אזכור"**. (ראה שם, עמ' 8 שורות 1-2).

14. התרשמתי כי העד לא זכר פרטים רבים מהארוע אך אף שזכרוננו לא עמד לו בשאלות מהותיות, הוא ידע לומר, מיוזמתו, כי ישב מאחור במועד הארוע וכי הרכב עצר "לשניה לא יותר".
- העד מסר כי שוחח עם הנאשם בטרם הדיון וכי הנאשם ביקש ממנו לזכור פרטים מסויימים מאחר ויתכן כי ישאל עליהם בדיון. להתרשמתי, נערך תיאום גרסאות בין גרסאות הנאשם והעד מטעמו על כל המשתמע מכך.
15. גם בעניין המחלוקת בדבר הימצאותו של עד ההגנה במקום כטענת הנאשם אל מול גרסת השוטר כי הנאשם היה לבדו ברכב, לנוכח התרשמתי מהחקירה אני לא סבורה כי מר כהן זכר פרטים אשר יכולים להוכיח כי היה במקום ובמיוחד לאור עדותו כי מה שזכר, נעשה על סמך דברי הנאשם אשר ביקש ממנו לזכור פרטים אלה לצורך המשפט וכי גירסתו לגבי מה שארע מצומצמת.
16. מכל מקום, התרשמתי כי עדותו של מר כהן אינה עדות קולחת וקיימות בה סתירות פנימיות, אשר פוגעות במהימנותה ואני מעדיפה את גרסת השוטר אשר נתמכת בדברי הנהג כפי שנמסרו במקום.
17. סיכומי של דבר אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר ובהתאם, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
18. המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לשמיעת טיעונים לעונש ליום 3.10.17 בשעה 12:50.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים ובהסכמתם.